

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/79/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8310205941
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8310205941.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovalovej v právnej veci žalobcov: 1) W. I. Y., bytom T. XXX, 2) P. Y., bytom T. XXX, žalobcovia v prvom a druhom rade zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Radomír Bžán, s.r.o., Námestie Ľudovíta Štúra 2, Bratislava, IČO: 36 861 227 proti žalovaným 1) MS - Atlas, s.r.o., v likvidácii, Šumavská 416/15, Brno, IČO: 27 658 791, zast. Mgr. Vojtechom Budavárom, advokátom, Šafárikovo námestie 7, Bratislava, 2) G. K., nar. XX.X.XXXX, bytom B. XX, zast. JUDr. Júliusom Kvetanom, advokátom, Štefánikova 17, Humenné, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného v 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 10C/74/2010-716 zo dňa 13.03.2019, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok s výnimkou výroku, ktorým súd žalobu žalobcov proti žalovanému v 1. rade zamietol a výroku o trovách konania medzi žalobcami a žalovaným v 1. rade.

Žalobcom vo vzťahu k žalovanému v 2. rade sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že:
„Žalobu žalobcov proti žalovanému v prvom rade zamietá.

Žalovaný v druhom rade je povinný uhradiť žalobkyni v prvom rade titulom nemajetkovej ujmy sumu 25 000 eur do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný v druhom rade je povinný uhradiť žalobcovi v druhom rade titulom nemajetkovej ujmy sumu 25 000 eur do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Priznáva žalobcom náhradu trov konania voči žalovanému v druhom rade v rozsahu 100 %.

Priznáva žalovanému v prvom rade náhradu trov konania voči žalobcom v prvom a druhom rade v rozsahu 100 %.

Priznáva Slovenskej republike náhradu nákladov za znalecké dokazovanie voči žalobcom v prvom a druhom rade v rozsahu 50 %.

Priznáva Slovenskej republike náhradu nákladov za znalecké dokazovanie voči žalovanému v druhom rade v rozsahu 50 %.

O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia v 1. a 2. rade sa svojou žalobou domáhali, aby súd zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade zaplatiť im titulom peňažného zadošťučinenia sumu 25.000,- eur od každého z nich pre každého zo žalobcov a uhradiť im trovy konania. Vo svojej žalobe uviedli, že žalovaný v 2. rade v rámci služobnej cesty riadil dňa 4.5.2008 v čase o13,45 hod. po ceste č. I/18 v smere do Prešova osobné motorové vozidlo zn. E. P., R.: J. - XXX G.. G. stúpaním do kopca G. neprispôobil rýchlosť vozidla ľavotočivej zákrute a mokrej vozovke v dôsledku čoho prešiel do protismeru a narazil do protiidúceho motorového vozidla značky K. B. R. Y.-XXX S., ktoré riadil I. Y., nar. X.X.XXXX, pričom menovaný utrpel zranenia, ktorým dňa 21.5.2008 podľahol. Žalovaný v 2. rade bol v čase dopravnej nehody zamestnancom obchodnej spoločnosti Trenkwalder s.r.o., ktorá bola prevádzkovateľom osobného motorového vozidla E. P., EVČ: J. - XXX G..

Na základe notárskej zápisnice č. N XXX/XXXX, Nz XXXXX/XXXX zo dňa 14.12.2007 bola schválená zmena právnej formy spoločnosti na akciovú spoločnosť Trenkwalder a.s.

Žalovaný v 2. rade bol rozsudkom Okresného súdu Prešov dňa 15. júna 2009 uznaný vinným zo spáchania jednočinného súbegu prečinu usmrtienia a ublíženia na zdraví podľa § 149 ods. 1 a 157 ods. 1 zák. č. 300/2005 Z.z. za čo bol odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 15 mesiacov s podmieneným odložením trestu v dobe trvania 30 mesiacov a k trestu zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 3 roky. Konaním žalovaného v 2. rade došlo k smrti manžela a otca a k ťažkej ujme na zdraví u Ing. C. Y. a Ing. I. Y. t.j. rodičov žalobkyne v 1. rade.

V čase keď došlo k dopravnej nehode žili žalobcovia spolu so svojím manželom a otcom v spoločnej domácnosti aj s rodičmi žalobkyne v 1. rade a prarodičmi žalobkyne v 1. rade. Išlo o štvorgeneračnú domácnosť, kde nebohý I. Y. spolu s navrhovateľkou v 1. rade zabezpečovali v prevažnej miere potreby domácnosti. Asi rok pred nehodou bolo matke žalobkyne v 1. rade diagnostikovaná S. choroba v druhom štádiu a otec žalobkyne v 1. rade mal v tom čase diagnostikovanú chorobu skleróza multiplex, pričom viac ako 35 rokov je pripútaný na invalidný vozík. Žalobkyňa v 1. rade sa spolu so svojím nebohým manželom I.om Y.om starali o jej rodičov. Túto starostlivosť vykonávali stále osobne bez akejkoľvek inej formy pomoci zo strany tretích osôb a nikdy nemali žiadnu snahu o to, aby tieto osoby umiestnili do ústavnej starostlivosti. Následkom dopravnej nehody sa žalobkyni v 1. rade zhoršil zdravotný stav. Vzhľadom na to, že nebohý I. Y. sa podieľal na finančnom zabezpečení potrieb domácnosti a zároveň sa osobne staral aj o členov domácnosti odkázaných na jeho starostlivosť a pomoc, v dôsledku jeho úmrtia prešla táto časť jeho záväzku na žalobkyňu v 1. rade, ktorá sa stala živiteľkou rodiny a okrem toho musela zabezpečiť aj starostlivosť o svojho otca, ktorý sa v dôsledku nehody stal nevládnym a neschopným postarať sa sám o seba. Po smrti otca žalobkyne v 1. rade sa zhoršil aj zdravotný stav jej matky a aj pre ňu bolo potrebné zabezpečiť starostlivosť aj počas pracovného týždňa. V čase úmrtia I.a Y.a žalobkyňa v 1. rade spolu s ním čerpali hypotekárny úver, ktorý ku dňu úmrtia bol vo výške 26.950,14,- eur a povinnosť splácať tento úver ostal len na žalobkyni v 1. rade, ktorá sa stará aj o žalobcu v 2. rade, ktorý je nezaopatreným dieťaťom. Medzi žalobcami a ostatnými členmi rodiny na jednej strane a zosnulým I.om Y.om na strane druhej existovali ničím nenahraditeľné rodinné vzťahy, ktoré boli úmrtím zosnulého I.a Y.a definitívne a nenapraviteľne zničené. Žalobcovia v čase jeho smrti tvorili plnohodnotnú fungujúcu rodinu s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami. Nebohý I. Y. bol živiteľom rodiny a vo významnej miere sa teda podieľal na finančnom zabezpečení rodiny a dlhodobo sa staral aj o svojich rodičov, ktorých pravidelne navštevoval a pomáhal im. Trestným činom žalovaného v 2. rade teda došlo k závažnému zásahu do práva na súkromie žalobcov, ktoré garantujú ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka. Taktiež žalobcovia poukazujú aj na ustanovenia čl. 19 ods. 2 zák. č. 460/1992 Zb., Ústava Slovenskej republiky, podľa ktorej má každý právo na ochranu pred neoprávneným zásahom do súkromného a rodinného práva.

Žalovaný v 1. rade bol v čase dopravnej nehody zamestnávateľom žalovaného v 2. rade a z toho dôvodu v súlade s ustanoveniami § 427 až 431 Občianskeho zákonníka má objektívnu zodpovednosť na škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku t.j. motorového vozidla zn. E. P. EVČ: J. - XXX G..

Následkom protiprávneho konania utrpeli žalobcovia materiálnu ale i nemateriálnu ujmu. Žalobkyňa v 1. rade si v súlade so zákonom uplatnila úspešne nárok na náhradu vznikutej škody. Vzhľadom k trvalým a neodstrániteľným následkom, ktoré zapríčinil žalovaný v 2. rade si touto žalobou žalobcovia uplatňujú u žalovaného v 1. rade, ktorý bol v tom čase prevádzkovateľom motorového vozidla, ako aj u žalovaného v 2. rade, ktorý spáchaním uvedeného protiprávneho konania závažne zasiahol do práva žalobcov na súkromie primerané zadošťučinenie a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka. Žalobcovia zároveň poukazujú aj na skutočnosť, že uplatňovaný nárok nie je

možné vnímať ako istú formu satisfakcie vzhľadom k trvalým a nezvratným dôsledkom, ale skôr ako gesto spravodlivosti a úcty k ľudskému životu a aspoň čiastočné zmiernenie nezhojiteľných životných následkov, ktorým musia čeliť žalobcovia po strate manžela a otca.

3. Spolu so žalobou predložili žalobcovia aj znalecký posudok č. 5/2009 vypracovaný MUDr. I. J. zadávateľa Ing. I. Y., z ktorého záverov vyplýva ohodnotenie bolestného na 220 bodov a ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia ohodnotenie trvalých následkov na 400 bodov. Celkový počet bodov za bolestné bol zvýšený na 330 bodov. Taktiež boli predložené prepúšťacie správy Ing. Y. z Vranovskej nemocnice zo dňa 30.5.2008 a zo dňa 26.06.2008. Ďalej bol predložený znalecký posudok č. X/XXXX MUDr. I. J. pre zadávateľku Ing. C. Y., pričom zo záverov tohto znaleckého posudku vyplýva, že bolestné u menovanej bolo ohodnotené na 125 bodov a trvalé následky na 200 bodov. Takisto bola aj predložená prepúšťacia správa zo dňa 6.5.2008. Ďalej bol predložený rozsudok Okresného súdu Prešov č. 1T 44/2009 zo dňa 15.06.2009, z ktorého vyplýva, že pri predmetnej dopravnej nehode dňa 4.5.2008 utrpel I. Y. zranenia, ktorým dňa 21.5.2008 podľahol, pričom pri dopravnej nehode boli zranené aj ďalšie osoby a to Ing. C. Y. a B. C..

4. Žalovaný v 1. rade vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 18.8.2010 k veci uviedol, že zodpovednosť žalovaného v 1. rade za zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcovi upravený v ustanoveniach § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka nemožno posudzovať podľa právneho inštitútu zodpovednosti za škodu upravenú v ustanovení § 420 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Zodpovednosť žalovaného v 1. rade ako prevádzkovateľa motorového vozidla je daná ustanoveniami § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka ako osobitný druh zodpovednosti za škodu. Rozsah nárokov v prípade tejto zodpovednosti je upravený ustanoveniami § 442 a nasl. Občianskeho zákonníka a tieto nároky žalobcov boli uspokojené z povinného zmluvného poistenia odporcu v 1. rade. Ďalej žalovaný v 1. rade vo svojom vyjadrení uviedol, že tvrdenia žalobcov, že žalovaný v 2. rade bol zamestnancom žalovaného v 1. rade sa nezakladá na pravde, pretože v čase dopravnej nehody bol žalovaný v 2. rade zamestnancom obchodnej spoločnosti MS - ATLAS s.r.o. so sídlom Šumavská 416/15 Brno, ktorá mala motorové vozidlo v užívaní na základe zmluvy o výpožičke uzavretej so žalovaným v 1. rade. Konanie žalovaného v 2. rade preto nie je možné považovať pre účely vyvodenia zodpovednosti za zásah do práva žalobcov na ochranu osobnosti ani za konanie žalovaného v 1. rade ako právnickej osoby podľa ustanovení § 20 Občianskeho zákonníka. Žalovaný v 1. rade neuznáva svoju zodpovednosť za zásah do práva na súkromie žalobcovi z vyššie uvedených dôvodov. Podľa ustanovení § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Práve toto hľadisko vyjadruje mieru zavinenia, ktoré má význam pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobcovia si uplatňujú rovnakú sumu od obidvoch odporcov, pričom jeden bol uznaný za vinného zo spáchania skutku právoplatným rozsudkom súdu v trestnom konaní a zodpovednosť druhého odvodzujú žalobcovia iba zo samotnej držby motorového vozidla, ktorým došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti. Vzhľadom na zjavný nepomer miery účasti žalovaných pri spôsobenom zásahu nie je nárok žalobcov na zaplatenie rovnakej sumy od obidvoch žalovaných ničím odôvodnený. Žalovaný v 1. rade navrhol, aby súd žalobu voči nemu v celom rozsahu zamietol.

5. Zo strany žalovaného v 1. rade bola predložená pracovná zmluva uzavretá medzi žalovaným v 2. rade na strane zamestnanca so zamestnávateľom MS ATLAS s.r.o. Šumavská 15 Brno zo dňa 9.8.2007, ďalej zrušenie pracovného pomeru dohodou zo dňa 31.3.2009 medzi zamestnávateľom MS ATLAS s.r.o. a žalovaným v 2. rade.

6. Podaním doručeným súdu dňa 14.10.2010 požiadali žalobcovia v 1. a 2. rade o zámenu účastníka na strane žalovaného a to tak, aby namiesto žalovaného v 1. rade vstúpila do konania spoločnosť MS ATLAS s.r.o. Šumavská 416/15 Brno ČR. Z odôvodnenia tohto návrhu vyplýva, že v čase dopravnej nehody bol žalovaný v 2. rade zamestnancom obchodnej spoločnosti MS ATLAS s.r.o. zo sídlom Šumavská 416/15 Brno ČR, pričom táto spoločnosť mala predmetné motorové vozidlo na základe zmluvy o výpožičke uzavretej so žalovaným v 1. rade v riadnom užívaní. Taktiež bol doložený súhlas pôvodného žalovaného v 1. rade na zámenu účastníkov konania zo dňa 11.10.2010.

7. Okresný súd v Humennom uznesením č. 10C 74/2010 zo dňa 21.10.2010 pripustil zámenu účastníkov konania na strane žalovaného v 1. rade v zmysle návrhu žalovaného v 1. rade, kde tento z konania vystúpil a na jeho miesto ako žalovaný v 1. rade vstúpil MS ATLAS s.r.o. Šumavská 15 Brno.

8. Žalobkyňa v 1. rade vo svojej výpovedi uviedla, že trvá na skutočnostiach uvedených v návrhu a okrem toho uviedla, že predmetná dopravná nehoda, pri ktorej zahynul jej manžel I. Y. zasiahla do ich rodinných vzťahov. Spolu s nebohým manželom sa starali o rodičov žalobkyne v 1. rade, pričom jej otec trpel sklerózou multiplex a 40 rokov bol pripútaný na invalidný vozík. Jej mama diagnostikovali S. chorobu, takže spolu s manželom sa podieľali na osobnej starostlivosti o oboch rodičov ako aj o zabezpečovanie ich základných potrieb. V čase keď došlo k dopravnej nehode viezol nebohý manžel rodičov na rehabilitáciu, pričom aj otec aj mama utrpeli ďalšie závažné zranenia, následkom ktorých otec zomrel, avšak nebola vykonaná žiadna pitva a ďalej sa už vlastne touto situáciou nezaoberala. Tieto zranenia, ktoré utrpeli pri dopravnej nehode sa podpísali aj na zhoršení ich zdravotného stavu. Spolu s nebohým manželom mala žalobkyňa v 1. rade vybudovanú súkromnú firmu a takisto trauma bola spôsobená aj žalobcovi v 2. rade, ktorý v čase keď jeho otec zomrel mal maturitu. Konaním žalovaného v 2. rade došlo k veľkej ujme týkajúcej sa duševného charakteru, pričom zo strany žalovaného v 2. rade nikdy nedošlo k žiadnemu ospravedlneniu.

9. Žalobca v 2. rade sa pridržiaval podanej žaloby a skutočnosti, ktoré vo svojej výpovedi uviedla žalobkyňa v 1. rade.

10. Žalovaný v 1. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že tento bol v čase dopravnej nehody zamestnávateľom žalovaného v 2. rade, pričom v tom čase šiel žalovaný v 2. rade z miesta svojho bydliska z B. do miesta výkonu práce služobným vozidlom so súhlasom a vedomím zamestnávateľa. Preto má žalovaný v 1. rade zato, že miera zavinenia žalovaného v 2. rade a žalovaného v 1. rade nie je rovnaká. Pracovný pomer so žalovaným v 2. rade bol ukončený dňa 31.3.2009.

Žalovaný v 1. rade po zámene účastníkov konania vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 18.11.2010 uviedol, že cesta do zamestnania a späť nie je v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, tak ako to ustanovujú ustanovenia § 274 ods. 1 Zák. č. 262/2006 Sb. - českého zákonníka práce. K dopravnej nehode, o ktorú žalobcovia opierajú svoj nárok na zaplatenie peňažného zadosťučinenia došlo dňa 4.5.2008 pri ceste žalovaného v 2. rade z miesta svojho trvalého bydliska do miesta výkonu práce. Takáto cesta sa v zmysle českého ako aj slovenského zákonníka práce nepovažuje za úkon v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh a preto nemôže byť konanie žalovaného v 2. rade na nej posudzované ako konanie žalovaného v 1. rade. Ďalej žalovaný v 1. rade uviedol, že je tu zjavný nepomer miery účasti žalovaných pri spôsobení zásahu do práva na ochranu osobnosti a preto nárok žalobcov na zaplatenie rovnakej sumy od oboch žalovaných považuje žalovaný v 1. rade za ničím neodôvodnený.

11. Žalobcovia v 1. a 2. rade vo svojom písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 5.8.2011 uviedli, že žalobcovia sa s argumentáciou žalovaného v 1. rade ohľadom ustanovení českého zákonníka práce nestotožňujú a opierajú sa v tejto súvislosti o zápisnicu o výsluchu obvineného G. K., teda žalovaného v 2. rade zo dňa 10.10.2008, kde uviedol: „Uvedeného dňa som išiel na služobnom motorovom vozidle, bola to služobná jazda, pričom od zamestnávateľa mám výslovné povolenie na jazdy po celom území SR a ČR.“ Preto z toho vyplýva, že preukázateľne sa jednalo o služobnú jazdu, ktorá sa nevyhnutne považuje za výkon pracovných úloh zamestnanca. Ďalej žalovaný v 1. rade vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že žalobcovia opomínajú zohľadnenie miery zavinenia a od obidvoch žalovaných si uplatňujú rovnakú sumu. S tvrdením žalovaného v 1. rade sa žalobcovia nestotožňujú vzhľadom na objektívnu povahu zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnostných práv, keďže podľa ich názoru je vo vzťahu k intervencii do práva na súkromie fyzickej osoby a k následnému vzniku oprávnenia na strane pozostalého, je zavinenie zodpovednej osoby právne irelevantné. Súčasťou práva na ochranu osobnosti je aj právo na súkromie a rodinný život, ktoré v sebe obsahuje tiež právo na spoložitie s ďalšími osobami predovšetkým s členmi rodiny. Pre vznik občianskoprávných sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka musí byť ako predpoklad vzniku zodpovednosti splnená podmienka existencie zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu buď v porušení alebo len ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej integrite, tento zásah musí byť neoprávnený a musí tu byť zistená existencia príčinnej súvislosti medzi takýmto zásahom a neoprávnenosťou na zásahu. Vzhľadom na to, žalobcovia majú za to, že v predmetnom prípade existuje ich nepopierateľné právo domáhať sa práva na ochranu osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy a jej výška tak, ako to vyčíslili vzhľadom na intenzitu zásahu do ich práva je primeraná a plne odôvodnená.

12. Hore uvedeným podaním žalobcovia zároveň požiadali súd o zmenu žalobného petitu, pričom súd túto zmenu pripustil na pojednávaní dňa 26.8.2011, pričom na základe tohto zmeneného petitu sa žalobcovia v prvom a druhom rade domáhajú, aby žalovaný v 1. rade zaplatil žalobkyni v 1. rade ako aj žalobcovi v 2. rade sumu 50.000,- eur každému z nich a tak isto žalovaný v 2. rade, aby zaplatil žalobcovi v 1. rade a žalobcovi v 2. rade sumu 50.000,- eur každému z nich a uhradil trovy konania.

13. Spolu s týmto vyjadrením predložili žalobcovia aj zápisnicu o výsluchu žalovaného v 2. rade zo dňa 10.10.2008 s poukazom na vyjadrenie žalovaného v 1. rade tak ako to uviedli v tomto svojom písomnom vyjadrení.

14. Žalovaný v 2. rade v svojej výpovedi na pojednávaní dňa 26.8.2011 uviedol, že v podstate uznáva nárok žalobcov v 1. a 2. rade, avšak nie vo výške v akej si ho uplatňujú. Každému z nich je ochotný vyplatiť po 5.000,- eur, ale vzhľadom na svoje finančné možnosti iba v splátkach. Ďalej taktiež uviedol, že nie je pravdou, žeby sa so žalobcami nekontaktoval. So žalobkyňou viedol asi 7-hodinový rozhovor, avšak ona nechcela, aby kontaktoval jej rodinu. Sama uviedla, že všetky nároky si bude kompenzovať prostredníctvom poisťovne a nebude ho do takýchto konaní zaťahovať. Jeho jazda bola braná ako služobná cesta, pričom išlo o cestu z bydliska žalovaného v 2. rade do miesta výkonu práce, čo je asi 780 km.

15. Podaním doručeným súdu dňa 8.9.2011 predložil žalovaný v 1. rade výpis z knihy jász motorového vozidla, podľa ktorého jazda uvedeným motorovým vozidlom bola uskutočnená dňa 9.5.2008 bola vykázaná ako služobná jazda. Žalovaný v 1. rade však naďalej zotrúva na svojich vyjadreniach a poukazuje na zjavný nepomer miery účasti žalovaných pri spôsobe zásahu do práva na ochranu osobnosti, pričom žalovaný v 2. rade žiadnym priamym alebo nepriamym spôsobom neparticipoval na dopravnej nehode, následky ktorej sú dôvodom pre podanie tohto návrhu na začatie konania. Na pojednávaní dňa 26.10.2011 žalovaný v 1. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že napriek tomu, že sa na deji, ktorý viedol k dopravnej nehode osobne nepodieľal, navrhuje priznať nemajetkovú ujmu navrhovateľom v 1. a 2. rade tak, že žalobkyni v 1. rade sumu 3.000,- eur a žalobcovi v 2. rade sumu 2.000,- eur.

16. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že Okresný súd Humenné vo veci rozhodol rozsudkom č. 10C 74/2010 zo dňa 16.11.2011, ktorým zaviazal žalovaného v druhom rade uhradiť žalobkyni v prvom rade sumu 20 000 eur, a žalobcovi v druhom rade sumu 20 000 eur. V prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcov zamietol.

Krajský súd v Prešove uznesením č. 10Co 38/2012, 10Co 39/2012, 10Co 40/2012 zo dňa 27.6.2013 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd v odôvodnení hore uvedeného uznesenia uviedol, že v priebehu odvolacieho konania musel sa vysporiadať s petitom žaloby. V dôvodoch rozsudku prvostupňový súd uvádza, že na pojednávaní dňa 26. 8. 2011 žalobcovia navrhli zmeniť petit žaloby tak, že sa domáhali, aby žalovaný v 1. rade zaplatil žalobkyni v 1. rade, ako aj žalobcovi v 2. rade sumu 50.000,- eur každému z nich a takisto žalovaný v 2. rade, aby zaplatil žalobkyni v 1. rade a žalobcovi v 2. rade sumu 50.000,- eur každému z nich a uhradil trovy konania. Z návrhu na zmenu žaloby vyplýva, že žalobcovia navrhli zmeniť žalobu tak, aby žalovaný v 1. rade zaplatil žalobcom v 1. aj v 2. rade po 50.000,- eur a odporca v 2. rade zaplatil žalobcom v 1. a 2. rade po 50.000,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia a trovy konania. Splnením povinnosti jedného zaniká povinnosť druhého. Zároveň žalobcovia uviedli, že v danom prípade nejde o solidárnu zodpovednosť, pretože každý zodpovedá z inej skutočnosti. Súd vyhodnotil petit návrhu tak, že mal za to, že každý zo žalovaných je povinný zaplatiť každému zo žalobcov po 50.000,- eur a toto rozhodnutie v tomto zmysle bolo napadnuté odvolaním proti uzneseniu o zaplatenie súdneho poplatku zo strany žalobcov. Žalobcovia uvádzajú, že oni si neuplatnili 200.000,- eur, ale len spolu obaja 100.000,- eur. Potom prvostupňový súd nesprávne právne vec posúdil, ak vychádzal z toho, že v danom prípade ide o zodpovednosť každého zo žalovaných pre každého o žalobcov. Z dôvodu nejasného petitu návrhu nie je možné vo veci rozhodovať. Je povinnosťou súdu prvého stupňa odstrániť vadu podaného návrhu podľa § 42 ods. 3 O.s.p.. Je potrebné si ujasniť koľko a v akom rozsahu majú plniť žalovaní vo vzťahu k žalobcom. S poukazom na uvedené odvolací súd nemal zákonnú možnosť na odstraňovanie vád podania návrhu uplatneného pred súdom prvého stupňa. Ďalším dôvodom pre zrušenie rozhodnutia je aj tá skutočnosť, že súd prvého stupňa v nedostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie. Z obsahu spisu odvolací súd zisťuje, že účastníci konania boli poučení o svojej povinnosti predkladať návrhy na vykonávanie dôkazov. Z navrhovaných a vykonaných dôkazov nevyplýva závažnosť zásahu do osobnosti a v akom rozsahu

došlo k zásahu do osobnej sféry žalobcov spôsobeným zásahom, t.j. haváriou motorového vozidla s následkom úmrtia manžela a otca navrhovateľov. Aby súd mohol posúdiť závažnosť a následne vyhodnotiť mieru postihu a priznať výšku náhrady nemajetkovej ujmy, je potrebné vykonávať v takomto rozsahu aj dokazovanie. Zdôvodnený postih hmotného rázu, tak ako uvádza zástupca žalobcov pred súdom prvého stupňa, že prepočítal roky do dôchodkového veku a životné minimum a z toho dôvodu sa uplatňuje nárok na nemajetkovú ujmu, takéto posúdenie nie je opodstatnené. Zo strany účastníkov konania podľa § 120 O.s.p. je povinnosťou v smere zásahu do osobnosti navrhnúť vykonanie dôkazov. Je potrebné dôkazy preukázať, preukázať emocionálny postih, v akom rozsahu došlo k postihu a oprávnenosť nároku na nemajetkovú ujmu z vykonaného dokazovania. Dôkazy je potrebné vykonať nie na postih majetkový, ale na zásah do osobnosti žalobcov - fyzických osôb. Závažnosť zásahu do osobnosti fyzických osôb, čiže žalobcov v tomto konaní nebola preukázaná. Nestačí zdôvodniť závažnosť zásahu v tom smere, že usmrtený sa staral o rodičov žalobkyne v 1. rade, ale je potrebné preukázať, ako z emocionálneho, duševného hľadiska došlo ku zásahu do duševnej sféry žalobkyne, aký postih bol v tomto smere vo vzťahu k žalobkyňi v 1. rade a taktiež aj vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade. Nebolo preukázané, že tento závažný zásah do súkromia bol rovnakej intenzity vo vzťahu k žalobkyňi v 1. rade aj vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade. Nedá sa to spaušalizovať a zrovnať bez vykonania patričných dôkazov závažnosť zásahu. Povinnosťou súdu prvého stupňa bude opätovne vyhodnotiť skutočnosti týkajúce sa vykonávania služobnej cesty. Služobnú cestu nie je možné stotožňovať s cestou do práce a späť. V danom prípade žalovaný v 2. rade vykonával služobné cesty v Českej republike aj v Slovenskej republike. Pre zamestnávateľa vykonával určité pracovné činnosti v rámci republiky, to neznamena, že v čase nehody išiel do práce, pretože bol na služobnej ceste a týmto motorovým vozidlom vykonával určitú činnosť pre zamestnávateľa. Vzhľadom na uvedené povinnosťou súdu prvého stupňa bude opätovne sa vysporiadať s ust. § 427 a § 429 Občianskeho zákonníka vo vzťahu zamestnanca ku zamestnávateľovi a ohľadom jeho zodpovednosti ohľadom následkov za spôsobenú haváriu jeho zamestnancom. Prvostupňový súd bez toho, aby zistil, akým zásahom došlo k postihu žalobcov, aby zistil mieru závažnosti zodpovednosti, bez poznania a vyhodnotenia závažnosti zásahu, vo veci rozhodol bez toho, aby odôvodnil, z akého dôvodu priznal 20.000,- eur pre každého žalobcu vo vzťahu k žalovanému v 2. rade. Prečo priznal 20.000,- eur, prečo nepriznal viacej alebo nepriznal menej. Prvostupňový súd musí odôvodniť, akou úvahou dospel k tomu, že finančné ohodnotenie neoprávneného majetkového prospechu ako zásahu do súkromia žalobcov, je ocenenie práve sumou 20.000,- eur pre každého žalobcu.

17. Na základe rozhodnutia odvolacieho súdu uznesením zo dňa 24.9.2013 č. 10C 74/2010 súd vyzval žalobcov na upresnenie petitu žaloby. Na základe tohto uznesenia žalobcovia podaním doručenom súdu dňa 15.10.2013 upresnili výrok žaloby tak, že žalovaný v prvom rade je povinný uhradiť žalobkyňi v prvom rade a žalobcovi v druhom rade každému sumu 25 000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalovaný v druhom rade je povinný uhradiť žalobcovi v prvom rade a žalobcovi v druhom rade každému po 25 000 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a taktiež, aby oboch žalovaných zaviazal uhradiť im trovy konania.

Uznesením č. 10C 74/2010 zo dňa 4.11.2013 súd pripustil zmenu žaloby v časti petitu tak ako to žiadali žalobcovia v prvom a druhom rade podaním doručeným súdu dňa 24.9.2013.

18. Žalobcovia v prvom a druhom rade vo svojom písomnom vyjadrení uviedli, že žalobcovia tvorili s nebohým funkčnú rodinu s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami. V dôsledku nečakanej smrti zosnulého došlo k ich nenávratnej deštrukcii a teda k intenzívnemu zásahu do osobnostných práv žalobcov, pri ktorom morálna satisfakcia nie je postačujúca a preto boli splnené podmienky pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sociálna štruktúra rodiny tvorená prababkou žalobcu v prvom rade, rodičmi žalobcu v prvom rade, žalobcom v druhom rade ako aj samotným zosnulým bola v dôsledku jeho smrti zničená.

Okrem skutočností už uvedených v žalobe a v priebehu predchádzajúceho konania, žalobcovia k otázke služobnej cesty uviedli, že žalovaný v druhom rade na pojednávaní dňa 26.8.2011 uviedol, že jeho jazda osobným motorovým vozidlom bola braná ako služobná cesta. Skutočnosť, že sa jednalo o služobnú cestu potvrdzuje aj písomné vyjadrenie žalovaného v prvom rade zo dňa 5.9.2011, kde sa na strane 2 uvádza: „V prílohe podania zasielam súdu výpis z knihy jázd motorového vozidla E., podľa ktorého jazda uvedeným vozidlom uskutočnená dňa 9.5.2008 bola vykázaná ako služobná jazda.“ Právny zástupca žalovaného v prvom rade následne netrval na výsluchu riaditeľa žalovaného Ing. E. D., pretože uvedenú skutočnosť považoval za nespornú a dostatočne preukázanú. Žalobcovia a žalovaný sa teda v konaní pred súdom zhodli na tom, že predmetná jazda motorovým vozidlom bola služobná

jazda. Až po rozhodnutí súdu prvej inštancie, zmenil žalovaný v prvom rade svoj názor a priklonil sa k právnemu názoru súdu.

K zdôvodneniu výšky nemajetkovej ujmy žalobcovia uviedli, že výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdu, pričom súd musí prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo a to jednak vo vzťahu k postihnutej osobe a jednak vo vzťahu k subjektu, ktorý neoprávnený zásah spôsobil, aby bola tak zabezpečená požiadavka účinného a primeraného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavke nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. V tomto prípade išlo o štvorgeneračnú rodinu, žijúcu v spoločnej domácnosti. Žalobkyňa v prvom rade spolu s nebohým manželom zabezpečovali v prevažnej miere potreby celej domácnosti. Medzi žalobcami a ostatnými členmi rodiny existovali ničím nenahraditeľné rodinné väzby, ktoré boli úmrtím I.a Y.a definitívne a nenapraviteľne zničené. I. Y. v prevažnej miere finančne zabezpečoval rodinu, navštevoval svojich rodičov a pomáhal im.

19. Na pojednávaní dňa 21.1.2014 zástupca žalobcov uviedol rovnaké skutočnosti, ktoré boli uvedené v hore citovanom písomnom vyjadrení. Zástupca žalovaného v prvom rade, okrem iného uviedol k otázke služobnej cesty žalovaného v druhom rade, že skutočnosť, že v priebehu konania bolo spomenuté, že išlo o služobnú cestu a cesta bola evidovaná aj v knihe jázd žalovaného v prvom rade sú len hovorovým pomenovaním jazdy služobným motorovým vozidlom resp. formálnou internou evidenciou jázd. Je nesporné, že účelom cesty bola cesta z miesta bydliska do miesta pracoviska žalovaného v druhom rade.

Na tom istom pojednávaní navrhol zástupca žalovaného v druhom rade znalecké dokazovanie za účelom zistenia, v akom rozsahu z emocionálneho a duševného hľadiska došlo k zásahu do duševnej sféry žalobcov a zároveň navrhol, aby súd ako vedľajšieho účastníka pribral do konania poisťovňu Allianz.

Žalobca v druhom rade vo svojej výpovedi uviedol, že jeho rodičia žili v usporiadanom manželstve, kde zodpovedne pristupovali k jeho výchove. Otec bol veľkou fyzickou, psychickou, osobnostnou ako aj finančnou podporou. Podporoval ho nielen pri plnení školských povinností, ale aj v rozvíjaní športových aktivít, spoznávaní prírody a pod.. V dôsledku smrti jeho otca došlo k nenávratnej deštrukcii rodiny. Dopravná nehoda sa stala v čase, keď sa mal pripravovať na maturitné skúšky a prežívať posledné dni na strednej škole. Otec zomrel v deň jeho maturitnej skúšky. Otec s ním každú stredu chodil do Košíc kde sa pripravoval na maturitné skúšky a na prijímacie pohovory na vysokú školu sa nedožil radosti keď jeho syn zmaturoval a on mu nemohol vyjadriť vďačnosť za jeho podporu. Na vysokú školu bol prijatý, ale jeho štúdium bolo ovplyvnené starostlivosťou o členov rodiny, následne úmrtím dedka, ktorý zomrel dva roky po dopravnej nehode. Mama sa stala jedinou žiteľkou rodiny, starostlivosť počas jej práce bola zabezpečená opatrovatelkou a po zvyšný čas sa členov rodiny starali oni dvaja. Žalovaný v druhom rade ich nikdy neprišiel navštíviť, nemal odvahu sa ani ospravedlniť za svoj čin, nikdy sa nespýtal, či nejako nemôže pomôcť.

20. Podaním doručeným súdu dňa 9.4.2014 Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. oznámila súdu, že nemá právny záujem na výsledku tohto konania a preto nevstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaných.

Uznesením č. 10C 74/2010 zo dňa 29.4.2015 súd pripustil vstup vedľajšieho účastníka Allianz - Slovenská poisťovňa a.s. do konania na strane žalovaných v prvom a druhom rade.

Uznesením č. 21 Co 212/2015 zo dňa 30.9.2015 Krajský súd v Prešove potvrdil hore uvedené uznesenie Okresného súdu Humenné.

Dňa 22.12.2015 bolo proti rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove podané dovolanie. Na základe dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. 7Cdo 71/2017 zo dňa 28.6.2017 obe hore uvedené uznesenia zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Humenné na ďalšie konanie.

Podaním doručeným súdu dňa 19.3.2018 Allianz - Slovenská poisťovňa a.s. oznámila súdu v súvislosti novou právnou úpravou, že nevstupuje ako intervenient do tohto konania.

21. Podaním doručeným súdu dňa 15.8.2014 zástupca žalovaného v druhom rade uviedol, že žalovaný v druhom rade okamžite po dopravnej nehode, keď si uvedomil jej následky a po poskytnutí prvej pomoci postihnutým, bol potom po celý čas v bezprostrednom styku so žalobcami. Sama žalobkyňa v prvom rade uviedla, že nechcela, aby kontaktoval jej rodinu. Potvrďuje to skutočnosť, že žalovaný v druhom rade so žalobkyňou v prvom rade viedol 7 hodinový rozhovor v jej kancelárii. K dopravnej nehode došlo zrážkou dvoch vozidiel, pričom on vzal na seba v celom rozsahu mieru zavinenia, pričom v skutočnosti tomu tak nebolo. Účastníkom dopravnej nehody bol aj ďalší vodič C. T., ktorý išiel po rovnakej komunikácii svojím vozidlom. On išiel neprímeranou rýchlosťou, chcel prejsť medzi havarovanými vozidlami, pričom narazil

do už stojaceho vozidla, kde sa nachádzal I. Y., spôsobil tak určite narazením do tohto vozidla zranenia I. Y.a. V tom čase sa nachádzal v zlom psychickom rozporení a pokiaľ by následne zmenil svoju výpoveď, policajti by mu neverili. Ohľadom vedľajšieho účastníka žalovaný v druhom rade poukázal na rozsudok Súdneho dvora v prípade Katarína Haasová proti Rastislavovi Petikovi, Blanke Hollingovej, kde Súdny dvor v spore o veci samej rozhodol tak, že podľa vnútroštátneho súdu sa v rámci náhrady škody spôsobenej na zdraví náhrádza nemajetkovú ujmu, ako aj bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Pojem škoda, ktorú kryje poisťná zmluva teda zahŕňa aj nemajetkovú ujmu. V bode 28 uvedený súd navyše zastáva názor, že členské štáty sú povinné prijať všetky primerané opatrenia zabezpečujúce, aby zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel bola pokrytá poistením s cieľom ochrany poistených osôb a obetí nehôd a aby akékoľvek škody a ujmy krytia povinným zmluvným poistením cestujúcich motorových vozidiel nezostali neuhradené.

22. Na pojednávaní dňa 24.9.2014 bol ako svedok vypočutý JUDr. I. E., ktorý uviedol, že je so žalobcami v priateľskom vzťahu a žalobkyňu pozná od roku 1990. Uviedol, že pozná všetky podrobnosti dopravnej nehody a potvrdil, že žalobkyňa so svojim manželom mala veľmi úprimný vzťah, pričom ich vzájomný manželský vzťah ako rodinné vzťahy by mohli byť vzorom pre ostatné rodiny. Otec žalobkyne bol dlhodobo chorý, pripútaný na invalidný vozík a matke žalobkyne niekoľko rokov predtým zistili S. chorobu. Obaja rodičia žalobkyne boli odkázaní na celodennú starostlivosť príbuzných. Žalobkyňa pracovala vo vlastnej audítorskej firme, pričom jej nebohý manžel, aby sa mohol podieľať na starostlivosti o jej rodičov, zanechal vlastné podnikanie a pomáhal manželke v jej audítorskej firme, takže mali podelené práce týkajúce sa práce v spoločnosti, ako aj v oblasti starostlivosti o rodičov žalobkyne.

Svedkyňa Mgr. C. V. vo svojej výpovedi uviedla, že žalobkyňa je jej sesternicou a takmer celý život bývajú blízko seba. Jej manžel pôsobil veľmi pozitívne na ľudí okolo seba. Nikdy nikomu neodmietol pomôcť a bol žalobkyňi oporou. Manžel jej pomáhal v každodennej starostlivosti o otca a popri tom pracoval. Keď ochorela aj matka žalobkyne, jej manžel zanechal svoje podnikanie, aby mohol žalobkyňi pomáhať s jej podnikaním ako aj so starostlivosťou o jej rodičov. Po smrti manžela všetka starostlivosť ostala na žalobkyňi, aj keď sa jej syn snažil pomáhať, ale vtedy už študoval na vysokej škole, preto musela žalobkyňa zabezpečiť pre svojich rodičov opatrovateľku. Vzťah medzi žalobcom a otcom bol veľmi dobrý. Otec sa mu venoval, chodili spolu hrať tenis, chodili na výlety do prírody, v rámci domácnosti ho zaučal do domácich prác, vzťah medzi nimi bol veľmi dobrý.

Svedok Mgr. P. G. vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že vzťah medzi žalobkyňou a jej manželom bol veľmi dobrý, rozumeli si a nikdy nepočul, že by o sebe rozprávali nejako nepriaznivo. Poznal ich skôr zo svojej pracovnej stránky, pretože v tom čase bol správcom farnosti na K.. Vzťah medzi žalobkyňou a jej manželom považoval za veľmi dobrý. Aj po predmetnej nehode chodil k nim do domácnosti z dôvodu, že otec žalobkyne bol na invalidnom vozíku a bavili sa aj o takých veciach ako prekonať nepriaznivú situáciu, ktorá nastala po smrti manžela. Pán Y. bol hrdý na svojho syna a pokiaľ svedok vie, vzťah medzi synom a otcom bol dobrý. Po jeho smrti matka a syn držali spolu a žalobkyňi ostala starostlivosť o svojich rodičov, pričom predtým si túto starostlivosť delili s manželom.

Žalobkyňa vo svojej výpovedi, ktorú si pripravila písomne a ktorú na pojednávaní prečítal na jej žiadosť súd uviedla, že ich vzájomný vzťah bol založený na vzájomnom porozumení. Starali sa jeden o druhého, stáli pri sebe v úspechoch aj neúspechoch a boli na seba pyšní keď sa im darilo. Vzájomne prechovávali úctu, dôveru a vernosť. Obaja začali podnikáť, manžel v drevovýrobe a ona v audítorskej praxi. Žili v harmonickom manželstve. Okrem bežných povinností mali povinnosti aj voči jej rodičom, pretože otec bol od roku 1974 bezvládný z dôvodu choroby skleróza multiplex a mame diagnostikovali S. chorobu. Obaja boli odkázaní na jej pomoc ako jedinej dcéry a pomoc jej rodiny. Aj napriek chorobám v jej rodine prevládala radosť zo života. Vzájomná úcta, dôvera a podpora všetkých členov rodiny vytvárali nádherné, láskyplné citové vzťahy v rámci štvorgeneračnej rodiny, ktorá žila pod jednou strechou. Po dopravnej nehode sa dozvedela, že jej manžela previezli do Košíc, otca do E. nad P. a mamu do G.. Pre ňu nastalo peklo, kedy dennodenne všetkých navštevovala. Matku po troch dňoch zobrala domov z dôvodu nedostatočnej zdravotnej starostlivosti. To všetko s ňou prežíval aj syn, ktorý mal práve prežívať posledné dni na strednej škole. Manžel zomrel práve v deň maturitnej skúšky syna. Netreba nikomu hovoriť, akú traumou obaja v ten deň prežili. V deň keď sa mali tešiť z úspechu syna, riešili pohreb jeho otca. Vo veku 38 rokov sa stala vdovou. Došlo k nenávratnej a definitívnej deštrukcii jej rodiny. Veľkosť smútku a zúfalstva vie pochopiť len človek, ktorý niečo také zažil. Doma jej chýbal manžel, na pracovisku jej chýbal manžel. Musela sa postarať o ďalší vývoj dieťaťa, zabezpečiť chod domácnosti, zdravotnú a sociálnu starostlivosť dorážaných rodičov, živobytie všetkých členov domácnosti, splatiť hypotéku. Do dvoch rokov zomrel jej otec, následkom prežitej havárie. Mama prestala komunikovať a jej stav sa

rapídne zhoršil. Stala sa ležiacou pacientkou. Syn úspešne ukončil vysokoškolské štúdium, avšak jeho štúdium bolo ovplyvnené pomocou v domácnosti aj na pracovisku.

Právna zástupkyňa žalovaného v prvom rade poukázala na nedostatok pasívnej legitimácie žalovaného v prvom rade, kedy žalovaný v druhom rade bol zamestnancom žalovaného v prvom rade, ale žalovaný v prvom rade nebol prevádzkovateľom predmetného motorového vozidla. Toto vozidlo mal zapožičané od inej spoločnosti na základe zmluvy. Ďalej žalovaný v prvom rade uviedol, že nie je zrejmé, či žalobcami uplatňovaný nárok voči žalovanému v prvom rade je titulom toho, že bol zamestnávateľom žalovaného v druhom rade, alebo v súvislosti s jeho zodpovednosťou ako prevádzkovateľa osobného motorového vozidla. Žalovaný v prvom rade nebol prevádzkovateľom predmetného motorového vozidla, bol iba jeho držiteľom. Ďalej poukázal na to, že žalovaný v druhom rade v čase dopravnej nehody cestoval z miesta svojho bydliska do miesta pracoviska v Kladne, čo bolo miestom jeho výkonu práce. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenia § 220 a 221 Zákonníka práce, kedy sa za plnenie pracovných povinností nepovažuje cesta z miesta bydliska do miesta pracoviska. V konaní bolo preukázané, že cestoval z miesta bydliska do miesta pracoviska a to, že používal služobné motorové vozidlo, bolo akýmsi benefitom.

23. Uznesením Okresného súdu Humenné č. 10C 74/2010 zo dňa 6.10.2014 súd pribral do konania znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria a vypracovaním znaleckého posudku poveril znalca MUDr. S. G.. Úlohou znalca bolo posúdiť, aký vplyv malo úmrtie I.a Y.a na psychický stav žalobcov bezprostredne po smrti menovaného a v súčasnosti, či spôsobilo trvalé následky na psychike žalobcov, ale prechodného charakteru a aké.

Znalec dňa 4.2.2015 predložil súdu znalecký posudok č. XX/XXXX, že odpovede na položenú otázku u žalobkyne v prvom rade boli sťažené tým, že menovaná nikdy nebola doposiaľ psychiatricky vyšetrovaná. Anamnesticky u menovanej zistil prejavy ťažkej reaktívnej depresie, ktorá presiahla rámec bežnej smútkovej reakcie, predovšetkým z dôvodu náhlejšej, neočakávanej tragickej straty, o to výraznejšie, že jej manželstvo bolo vyrovnané a harmonické. Aktuálne máva ľahšie krátkodobejšie reziduálne depresívne prejavy situačného rázu (napr. keď je nejaké výročie spojené s jej manželom), kedy pociťuje krátkodobé depresívne prejavy napr. plač, smútok, tieto ťažkosti nemajú charakter poruchy ako ťakej a nemajú dopad na obmedzenie vo fungovaní v praktickom živote, trvalé následky nepozoruje. U žalobcu v druhom rade znalec uviedol, že strata otca zasiahla menovaného vo veľmi citlivom období, kedy jeho osobnosť bola vo vývoji a o to ťažšie sa vyrovnával so stratou opory, ktorou mu otec bol. Po úmrtí otca sa u neho rozvinuli prejavy Adaptačnej poruchy s protrahovanou depresívnou symptomatológiou, ktorá sa rozvinula na báze osobnosti, ktorá je senzitívna, s nižšou frustračnou toleranciou, s intenzívnym vnútorným prežívaním, s predĺženou adaptačnou fázou. Najintenzívnejšie prejavy vnímal menovaný asi do septembra 2008, potom nastúpil na vysokú školu, kde nebol vystavený následkom, ktoré súviseli s úmrtím otca a riešením nejakých problémov s tým spojených. Jej reziduálne prejavy v miernej forme sú prítomné aj v súčasnosti, sú zvýraznené pri expozícií záťaží, situačne a reaktívne pri zmienkach o nebohom otcovi, nemajú však dopad na obmedzenia vo fungovaní v praktickom živote, trvalé následky nepozoruje.

24. Na pojednávaní dňa 26.11.2014 bol vypočutý ako svedok I. K., ktorý uviedol, že žalovaný v druhom rade je jeho synom a so žalobcami prišiel do kontaktu bezprostredne po dopravnej nehode. V čase keď dorazil na miesto nehody bola tam prítomná žalobkyňa a vtedy ju poprosili o prepáčenie, aj keď ešte prebiehalo vyšetrovanie dopravnej nehody a nebol známy vinník dopravnej nehody. Potom žalobkyňu evidoval na pojednávaniach, kde chodil namiesto syna. Za nebohým manželom žalobkyne boli aj v nemocnici, ale žalobkyňa ich ignorovala a nechcela s nimi komunikovať. Taktiež uviedol, že medzi jeho synom a žalobkyňou došlo k rokovaniu, pričom on ho na miesto stretnutia odviezol a rokovanie trvalo 6 až 7 hodín. Nevie čo bolo predmetom rokovania, ale syn mu spomínal, že sa dohodli so žalobkyňou, že všetky náhrady budú uhradené cez poisťovňu a že ona si nebude voči nemu uplatňovať cez súd ďalšiu náhradu.

Svedkyňa R. K. vo svojej výpovedi uviedla, že žalovaný v druhom rade je jej manželom. Uviedla, že má vedomosť o tom, že sa žalovaný v druhom rade stretol so žalobkyňou v jej kancelárii v Humennom. V tom čase bola priateľkou žalovaného v druhom rade. Po tomto stretnutí jej žalovaný v druhom rade uviedol, že je rád, že sa porozprával so žalobkyňou. Táto mu uviedla, že nechce, aby sa stretával aj s jej synom, pretože tento to veľmi ťažko nesie a že mu povedala, že si voči nemu nebude uplatňovať žiadne nároky. Taktiež uviedla, že žalovaný v druhom rade bol z tejto dopravnej nehody nešťastný, ťažko to niesol, vôbec o tom nechcel rozprávať s odôvodnením, že ju tým nechce zaťažovať. Až po niekoľkých

mesiacoch o tom prvýkrát hovoril, pričom ho vtedy prvýkrát videla plakať a uviedol, že prečo radšej pri tej dopravnej nehode nezomrel on.

25. Žalovaný v prvom rade vo svojom podaní doručenom súdu dňa 13.2.2018 uviedol, že predmetom konania je nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch a nie nárok na náhradu škody, nemajú sa na daný vzťah aplikovať ustanovenia § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka o zodpovednosti za škodu a vyvodzovať zodpovednosť žalovaného ako zamestnávateľa žalovaného v druhom rade v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Žalovaný nemôže zodpovedať za zásah do ochrany osobnosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka, a to ani odvodene od konania žalovaného v druhom rade. Z uvedeného dôvodu sa žalovaný v prvom rade necíti byť pasívne legitímovaný vo vzťahu uplatňovania práv žalobcov na ochranu osobnosti. Samotný zásah do práva na ochranu osobnosti bol spôsobený výlučne žalovaným v druhom rade a preto by súd mal na úhradu požadovaných nárokov výlučne zaviazvať žalovaného v druhom rade. V tomto kontexte žalovaný v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v prvom rade bol len zamestnávateľom žalovaného v druhom rade a nie prevádzkovateľom motorového vozidla a ani jeho vlastníkom vo vzťahu k povinnému zmluvnému poisteniu. Z uvedeného dôvodu by žalovaný v prvom rade nebol pasívne legitímovaný ani v prípade uplatnenia zodpovednosti podľa § 427 až 429 Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ by súd pripustil možnosť, že za zásah do práva na ochranu osobnosti alebo za spôsobenú škodu je zodpovedný žalovaný v prvom rade ako zamestnávateľ, vznáša žalovaný námietku, že sa tak stalo v dôsledku trestného činu a ide teda o vybočenie z medzí plnenia úloh zamestnávateľa alebo zamestnanca a takéto konanie zamestnanca nemôže zaväzovať zamestnávateľa. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalovaný nebol prevádzkovateľom predmetného motorového vozidla. Žalovaný v prvom rade uviedol, že z plnenie zo zákonného zmluvného poistenia bolo spoločnosti Trenkwalder a.s., vyplatené v plnej výške t.j. 36 766,23 eur.

26. Podaním doručeným súdu dňa 28.3.2018 žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedli žalovaný v I. rade nesprávne porozumel vyjadreniu žalobcov v právnej veci zo dňa 31. 1. 2017 („vyjadrenie žalobcov“), v ktorom žalobcovia nezamieňajú právny režim náhrady nemajetkovej ujmy s právnym režimom zodpovednosti za škodu.

Vo vyjadrení žalobcov v bode 43 je uvedené čo sa rozumie pod pojmom škoda: „rozumie sa ujma, ktorá nastala (se prejavuje) v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjádriteľná všeobecným ekvivalentem, tj penězi) (...) spolu s touto škodou se podle československého občanského práva odškodňují i některé nemajetkové újmy způsobené zásahem do osobněprávních vztahu poškodeného (vytrpěné bolesti, ztížení společenského uplatnění záležející v omezení schopnosti vykonávat běžné životní úkony a zúžení možnosti uspokojovat životní a společenské potřeby a plnit společenské úkoly). (...)“. (Rozsudok Cpj 87/70).

V bode 38 vyjadrenia žalobcov je uvedené: „Žalobcovia by radi poukázali na rozsudok Súdneho dvora zo dňa 6. 5. 2010 vo veci C-63/09 Axel Walz proti Clickair SA, ktorý uvádza: „komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú tak aj nemajetkovú ujmu, resp. za ujmu považuje majetkovú škodu aj nemajetkovú škodu (...)“. Všetky závery týkajúce sa náhrady nemajetkovej ujmy vo všeobecnosti sa môžu použiť aj v prípadoch náhrady nemajetkovej ujmy pri strate príbuzných, pri dopravných nehodách alebo v dôsledku nesprávne vykonaného zdravotníckeho úkonu.

V ust. § 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov („Zákon č.381/2001“) uvádza: „Tento zákon upravuje povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „poistenie zodpovednosti“) a zriadenie Slovenskej kancelárie poisťovateľov (ďalej len „kancelária“).

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo168/2009 zo dňa 20. 4. 2011

(Uznesenie NS SR“) uvádza: „Podľa súdnej praxe usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za škodu ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia“.

Vo vyjadrení žalobcov je uvedené, že žalobcovia sú v zmysle platnej judikatúry oprávnení požadovať náhradu nemajetkovej ujmy od poisťovne Allianz ako intervenienta a je odôvodniteľné, že takáto náhrada musí byť likvidovaná z povinného zmluvného poistenia žalovaného v 1. rade v zmysle ust. § 4 ods. (2) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, z dôvodu, že motorové vozidlo, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda patrilo do obchodného majetku spoločnosti Trenkwalder (právny predchodca žalovaného v 1. rade).

„Povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhrada na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.“

Ust. § 427 až ust. § 431 OZ upravuje zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov. Ust. § 427 ods. (1) OZ uvádza: „Fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.“

Vyjadrenie žalobcov poukazuje na to, že spoločnosť Allianz ako intervenient je povinná uhradiť škodu (nemajetkovú ujmu) žalobcom, a to z titulu povinného zmluvného poistenia žalovaného v 1. rade.

Žalovaný v 1. rade uvádza, že nie je pasívne vecne legitimovaný (pasívne vecne legitimovaný je nositeľ subjektívnej povinnosti, ktorým je v spore žalovaný v 2. rade). Žalovaný v 1. rade uvádza nesprávnu právnu terminológiu, pričom má podľa všetkého na mysli, že nie je objektívne zodpovedný za konanie žalovaného v 2. rade. Nie je pravdou, že na náhradu nemajetkovej ujmy má byť zaviazaný len žalovaný v 2. rade lebo neoprávnený zásah v spore bol spôsobený výlučne jeho zavinením. Uvedený názor žalovaného v 1. rade sa nezakladá na pravde, nakoľko pri objektívnej zodpovednosti sa splnenie požiadavky (preukázania) zavinenia nevyžaduje a zodpovedný subjekt zodpovedá aj v prípadoch kedy svojím konaním (alebo opomenutím) škodu nezavinil (žalovaný v 2. rade bol v čase spáchania dopravnej nehody zamestnancom žalovaného v 1. rade). Žalovaný v 1. rade v čase dopravnej nehody riadil služobné motorové vozidlo značky E., EČV: J. PM a jednalo sa o služobnú cestu. Na základe vyššie uvedeného je zjavné, že žalovaný v I. rade je ako zamestnávateľ objektívne zodpovedný na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcom v spore.

Skutkové tvrdenia strán sporu uvedené v písomných podaniach, prednesy na pojednávaniach ako aj výsluchy svedkov, lekárske posudky, znalecký posudok č. XXX/XXXX vo veci: psychiatrické vyšetrenie vo veci náhrady nemajetkovej ujmy vypracovaným znalcom z odboru zdravotníctva a farmácie - odvetvie psychiatria MUDr. S. G. („Znalecký posudok“) ako aj ďalšie vykonané dôkazné prostriedky prispeli k náležitému objasneniu veci. Podstatou rodinného života je oprávnenie fyzickej osoby utvárať, udržiavať a rozvíjať vzťahy medzi členmi rodiny založené silnými citovými väzbami. Žalobcom bola smrťou ich otca a manžela spôsobená citová (emocionálna) ujma, ktorá im bráni naplňovať ich citové potreby. Navyše bola žalobcom smrťou zosnulého spôsobená strata, ktorú pocítili vo forme šoku, smútku jeho straty ako veľmi blízkej osoby a ich vzťahu s ním, pričom sa doposiaľ nevysporiadali s jeho smrťou. V doposiaľ predložených písomných podaniach a prednesoch na pojednávaniach žalobcovia dostatočným spôsobom preukázali závažnosť zásahu a mieru zásahu do ich práva na súkromie, konkrétne do práva na rodinný život spôsobeného smrťou zosnulého. Tvrdenia žalovaného v 2. rade, že je potrebné skúmať majetkové pomery žalobcov pokladajú žalobcovia za nezmyselné, nakoľko skúmanie majetkových pomerov nemá nič spoločné s predmetom sporu. Je dôležité uvedomiť si, že žalobkyňa v 1. rade zostala po smrti manžela na starostlivosť o žalobcu v 2. rade, zabezpečovanie finančných prostriedkov pre rodinu, splácanie hypotéky ako aj iné každodenné problémy sama a aj to, že žalobca v 2. rade (v tom čase maloleté dieťa) nemal smrťou otca možnosť vyrastať v plnohodnotnej rodine.

27. Podaním doručeným súdu dňa 18.6.2018 žalovaný v prvom rade uviedol, že zotrúva na svojich vyjadreniach Predmetom konania je žalobcami uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ide o osobitný nárok, ktorý má súd možnosť priznať v konaniach o ochranu osobnosti, ak sa mu javí upustenie od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti a odstránenie následkov týchto zásahov za nepostačujúce.

Podľa odôvodnenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.06.2013, spis. zn. 10Co/38/2012 z navrhovaných a vykonaných dôkazov nemala nevyplývať závažnosť zásahu do osobnej sféry žalobcov. Podľa názoru súdu je potrebné preukázať nie na postih majetkový, ale na zásah do osobnosti žalobcov. Nestačí zdôvodniť závažnosť zásahu v tom smere, že usmrtený sa staral o rodičov navrhovateľky v I. rade. Žalovaný nepopiera, že smrť manžela a otca predstavoval zásah do ich osobného života, avšak výška nemajetkovej ujmy musí zodpovedať tomuto zásahu.

Podľa názoru žalovaného v I. rade nie je výška uplatňovaného nároku primeraná uvedenému zásahu. Preto bude práve na úvahe súdu a jej zdôvodnení, akým spôsobom sa dopracuje k výške tejto náhrady. Ako už žalovaný skôr poukázal, v žalobe a následných vyjadreniach žalobcov nesprávne miešajú a kombinujú dva rozličné právne režimy. Jedným je ochrana osobnosti, zásah do súkromia a nemajetková ujma. Druhým je náhrada škody vo forme osobitnej zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov podľa § 427 Občianskeho zákonníka. Žalobcovia poukazujú na objektívnu zodpovednosť žalovaného v I. rade, ktorú najprv odvodzujú od toho, že bol zamestnávateľom žalovaného v 2. rade, následne poukazujú, že ide o prevádzkovú zodpovednosť, ktorá mala byť krytá

z povinného zmluvného poistenia, hoci žalovaný v I. rade nebol nikdy prevádzkovateľom predmetného motorového vozidla. Ani v poslednom vyjadrení zo dňa 28.03.2018 žalobcovia nevyriešili tento rozpor. Podľa názoru žalovaného v I. rade sa žalobcovia domáhali podanou žalobou ochrany osobnosti, a nie náhrady škody podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu žalovaný následne ani nemôže objektívne zodpovedať za konanie žalovaného v 2. rade v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Túto skutočnosť umocňuje už len samotný fakt, že žalobcovia uplatňujú svoj nárok aj od žalovaného v 2. rade, a podľa petitu ich žaloby, čo do výšky žalovanej sumy, by mala byť zodpovednosť oboch žalovaných vyjadrená v pomere 50:50. Rovnako žalovaný v 1. rade nemôže zodpovedať za zásah do ochrany osobnosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka, a to ani odvodené od konania žalovaného v 2. rade, pretože zákon takúto odvodenú zodpovednosť v prípade ochrany osobnosti neurčuje. Preto navrhol, aby súd žalobu žalobcu zamietol.

28. Zástupca žalobcov vo svojej záverečnej reči uviedol, že má za to, že tak žalobcovia v 1. rade ako aj žalobcovia v 2. rade bolo zasiahnuté do ich práva na ochranu osobnosti a že majú nárok na náhradu škody ako aj na náhradu nemajetkovej ujmy, že pasívne legitimovaný v tomto spore je tak žalovaný v 1. rade ako aj žalovaný v 2. rade s poukazom na ust. § 13 o zásahu do osobnostných práv ako aj od objektívnej zodpovednosti za prevádzku mot. vozidla. Zároveň poukázal opätovne na judikatúru európskych súdov ako aj NS, ako aj na Nález ÚS sp. zn. III. ÚS 666/2016-36 o tom, že pod pojem škoda spadá aj nemajetková ujma spôsobená osobám, ktorým bolo zasiahnuté do ich práv na ochranu osobnosti. Výška, ktorá sa požaduje je v tomto prípade primeraná, čo bolo preukázané výpoveďami žalobcov a tiež znaleckým posudkom a preto navrhol, aby súd žalobe vyhovel.

Zástupca žalovaného v prvom rade vo svojej záverečnej reči uviedol, že zotrváva na stanovisku, že v tomto konaní nie je pasívne vecne legitimovaný. Žalovanému je samozrejme nie ľahostajná trauma spôsobená žalobcom stratou manžela a otca a z hľadiska ľudskej stránky je mu to úprimne ľúto, avšak treba podotknúť, že nároky, akých sa žalobcovia domáhajú, sa obvyklej rozhodovacej praxe súdov v súlade s eurokonformným výkonom zaradili do zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla spadajúcu pod právnu úpravu zák. č. 381/2001 Zb. o povinnom zmluvnom poistení v znení neskorších predpisov, pretože však žalovaný nebol nikdy prevádzkovateľom tohto vozidla ani účastníkom poistného vzťahu PZP podľa uvedeného zákona, nemôže byť preto ani pasívne vecne legitimovaný. Obdobne za nemajetkovú ujmu nezodpovedá ani z titulu svojho postavenia ako zamestnávateľa, pretože by to bolo v rozpore s ust. § 217 ods. 1 Zákonníka práce. Vo vzťahu k posúdeniu, či sa v uvedenom prípade jednalo o služobnú, resp. pracovnú cestu alebo nie, o tejto otázke už raz súd rozhodol, pričom nedošlo k takej zmene dôkaznej situácie, ktorá by odôvodňovala iný záver. S poukazom na § 220 ods. 1 Zákonníka práce sa za pracovnú cestu nepovažuje cesta z miesta bydliska do miesta výkonu práce. Súd vzhľadom na vykonané dôkazy vyhodnotil, že žalovaný mal ísť z bydliska a smeroval do ČR kde mal miesto výkonu práce. Posúdenie tejto otázky však nezávisí od vôle subjektov alebo ich vyjadrení ale predstavuje objektívnu kategóriu, ktorá nastala v uvedenom čase objektívne posúdiť záver o jeho intenzite a rovnako tento znalecký posudok by podľa vtedy platných ustanovení OSP mohli považovať za listinný dôkaz. Preto navrhol žalobu voči nemu zamietnuť.

Zástupca žalovaného v druhom rade uviedol, že vychádzajúc z ustanovení § 420 - 427 Občianskeho zákonníka v rámci posúdenia zodpovednosti zamestnávateľa, teda právnickej osoby je zrejme a nesporné, že žalovaný G. vykonával kritického dňa služobnú cestu do Českej republiky, pri ktorej došlo k dopravnej nehode z nedbanlivosti, pri ktorej došlo k stretu vozidiel, pri ktorom I. Y. utrpel zranenia, ktorým dňa 21.05.2008 podľahol. Zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov majú právnické osoby vykonávajúce dopravu a zodpovednosť podľa zákonných ustanovení je založená na princípe zodpovednosti objektívnej, teda bez zreteľa na zavinenie. Čiže je povinnosťou zamestnávateľa nahradiť škodu. Pravdou je, že žalovaný na základe rozsudku OS Prešov zo dňa 15. júna 2009 sp. zn. 1T 44/09 bol uznaný za vinného a odsúdený, bol mu uložený trest 15 mesiacov so skúšobnou dobou na 30 mesiacov. G. K. sa za svoju účasť na dopravnej nehode bol osobne žalobcom ospravedlniť. Je mu úprimne ľúto, že nehoda spôsobila smrť p. Y.a. Osobne navštívil pani Y.ovú za účelom riešenia škodovej udalosti, kde sa menovaná vyjadrila, že nežiada žiadnu náhradu škody. Jednanie u p. Y.ovej trvalo niekoľko hodín. Neskôr sa rozhodla inak a podala žalobu na Okresný súd Humenné, kde si uplatnila nárok na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy. Pokiaľ ide o veci dokazovania, pred súdom prvej inštancie boli vypočutí svedkovia, ktorí vypovedali v prospech žalobcov. Žalovaný v druhom rade považuje tieto výpovede svedkov za účelové. Vychádzajúc zo znaleckého posudku č. XXX/XXXX znalca MUDr. G. vo veci psychiatrického vyšetrenia vo veci náhrady nemajetkovej ujmy, znalec uviedol k psychiatrickým záverom, že menovaní žalobcovia neboli doposiaľ psychiatricky vyšetrovaní a ani liečení. Závery v zisteniach znalca sú také, že u oboch žalobcov ťažkosti

nemajú charakter poruchy ako takej, neboli prítomné ani pri samotnom znaleckom vyšetrení. Rovnako nemajú dopad na obmedzenie vo fungovaní v praktickom živote a neboli pozorované trvalé následky. Žalovaný v druhom rade navrhol žalobu voči nemu zamietnuť.

29. Žalobcovia v prvom a druhom rade sa podanou žalobou, po doplnení žaloby domáhali, aby súd rozhodol, že žalovaný v prvom rade je povinný uhradiť žalobkyni v prvom rade a žalobcovi v druhom rade každému sumu 25 000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalovaný v druhom rade je povinný uhradiť žalobcovi v prvom rade a žalobcovi v druhom rade každému po 25 000 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a taktiež aby oboch žalovaných zaviazal uhradiť im trovy konania.

30. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav, podľa ktorého žalovaný v 2. rade riadil dňa 4.5.2008 v čase o 13,45 hod. po ceste č. I/18 v smere do G. osobné motorové vozidlo zn. E. P. R.: J. XXX G.. Pred stúpaním do kopca Petič neprispôsobil rýchlosť vozidla ľavotočivej zákrute a mokrej vozovke, v dôsledku čoho prešiel do protismeru, narazil do protiídúceho motorového vozidla zn. K. ktoré riadil I. Y. nar. X.X.XXXX, pričom I. Y. utrpel zranenia, ktorým dňa 21.5.2008 podľahol. Za tento svoj čin bol rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 15.6.2009 uznaný vinným zo spáchania jednočinného súbegu prečinu usmrtenia a ublíženia na zdraví podľa § 149 ods. 1 a 157 ods. 1 zák. č. 300/2005 Z.z. trestného zákona a bol odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 15 mesiacov s podmieneným odložením trestu v dobe trvania 30 mesiacov a k trestu zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 3 rokov.

Žalobcovia v 1. a 2. rade žalovali ako žalovaného v 1. rade spoločnosť Trenkwalder a.s., pričom súd pripustil uznesením č. 10C 74/2010 zo dňa 21.10.2010 zámenu účastníkov konania na strane žalovaného v 1. rade a ako žalovaný v 1. rade v konaní ďalej vystupovala spoločnosť MS - ATLAS s.r.o. Šumavská 15 Brno, ktorý bol v čase dopravnej nehody zamestnávateľom žalovaného v druhom rade. Skutočnosť, že žalovaný v 2. rade bol zamestnancom spoločnosti MS - ATLAS s.r.o. preukazuje pracovná zmluva uzavretá medzi žalovaným v 2. rade a spoločnosťou MS - ATLAS s.r.o. zo dňa 9.8.2007, ako aj zrušenie pracovného pomeru dohodou zo dňa 31.3.2009 medzi týmito istými stranami sporu. Z toho je nepochybné, že v čase dopravnej nehody bol žalovaný v 2. rade zamestnancom spoločnosti MS - ATLAS s.r.o.. Vlastníkom motorového vozidla, ktoré spôsobilo predmetnú dopravnú nehodu bola spoločnosť Trenkwalder a.s., ako to vyplýva z jej vyjadrení a z vyjadrení spoločnosti MS - ATLAS s.r.o., pričom predmetné motorové vozidlo mala zapožičaná spoločnosť MS - ATLAS s.r.o. na základe riadnej zmluvy.

Vyššie uvedené skutočnosti neboli medzi stranami sporu sporné.

31. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k nasledovným záverom.

32. Žalovaný v prvom rade poukázal na nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného v prvom rade, kedy žalovaný v druhom rade bol zamestnancom žalovaného v prvom rade, ale žalovaný v prvom rade nebol prevádzkovateľom predmetného motorového vozidla. Toto vozidlo mal zapožičané od inej spoločnosti na základe zmluvy. Ďalej žalovaný v prvom rade uviedol, že nie je zrejmé, či žalobcami uplatňovaný nárok voči žalovanému v prvom rade je titulom toho, že bol zamestnávateľom žalovaného v druhom rade, alebo v súvislosti s jeho zodpovednosťou ako prevádzkovateľa osobného motorového vozidla. Žalovaný v prvom rade nebol prevádzkovateľom predmetného motorového vozidla, bol iba jeho držiteľom. Ďalej poukázal na to, že žalovaný v druhom rade v čase dopravnej nehody cestoval z miesta svojho bydliska do miesta pracoviska v Kladne, čo bolo miestom jeho výkonu práce. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenia § 220 a 221 Zákonníka práce, kedy sa za plnenie pracovných povinností nepovažuje cesta z miesta bydliska do miesta pracoviska. V konaní bolo preukázané, že cestoval z miesta bydliska do miesta pracoviska a to že používal služobné motorové vozidlo, bolo akýmsi benefitom.

V súvislosti s námietkou pasívnej legitímácie žalovaného v prvom rade súd poukazuje na ustanovenia § 2, ods. j) zákona č. 381/2001 Z.z. podľa ktorého prevádzkovateľom motorového vozidla je fyzická alebo právnická osoba, ktorá má právnu a faktickú možnosť disponovať s motorovým vozidlom a na ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. podľa ktorého povinnosť uzavrieť poisťovnú zmluvu má pri tuzemskom motorovom vozidle ten, kto je ako držiteľ motorového vozidla zapísaný v dokladoch vozidla, alebo ten kto je v dokladoch vozidla zapísaný ako osoby, na ktorú sa držba motorového vozidla previedla. V konaní nebolo sporné, že vlastníkom motorového vozidla, ktorým žalovaný v druhom rade spôsobil dopravnú nehodu bola spoločnosť Trenkwalder, a.s., Námestie 1. mája 18, Bratislava a teda v čase dopravnej nehody mal jednoznačne on právnu moc nad vozidlom a tak spĺňal i status prevádzkovateľa, tak ako to definuje § 2 písm. 1 hore citovaného zákona. Preukázané to bolo aj tým, že motorové vozidlo

poskytol tretej osobne t.j. žalovanému v prvom rade. Pokiaľ žalobcovia opierajú svoj nárok o ustanovenia § 427 Občianskeho zákonníka tak z vyššie uvedených dôvodov, nie je žalovaný pasívne legitimovaný. Žalobcovia v prvom a druhom rade zároveň ako dôvod, pre ktorý žalujú žalovaného v prvom rade uviedli skutočnosť, že žalovaný v prvom rade bol v čase dopravnej nehody zamestnávateľom žalovaného v druhom rade. Z výsluchu žalovaného v 2. rade na pojednávaní dňa 26.8.2011 je nepochybné, že cesta z jeho miesta bydliska do miesta pracoviska bola braná ako služobná cesta, pričom dĺžka tejto cesty bolo okolo 780 km. Túto skutočnosť potvrdzuje aj žalovaný v 1. rade vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 5.9.2011. Zároveň predložil výpis z knihy jász, kde jazda predmetným motorovým vozidlom bola braná ako služobná jazda. V priebehu konania však žalovaný v prvom rade uviedol, že cestu žalovaného v druhom rade z miesta bydliska do miesta pracoviska nie je možné brať ako služobnú cestu. V konaní skutočnosť, že v deň dopravnej nehody cestoval žalovaný v druhom rade z miesta svojho bydliska do miesta výkonu práce. Podľa ustanovení českého zákonníka práce a to § 274 ods. 1 zákona č. 262/2006 Sb., ako aj z ustanovení slovenského zákonníka konkrétne § 220 vyplýva skutočnosť, že cesta do zamestnania a späť nie je pracovnou cestou. Nejde teda za úkon v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh a preto nemôže byť konanie žalovaného v 2. rade posudzované ako konanie žalovaného v 1. rade. Z vyššie uvedeného nevyplýva, ani zodpovednosť žalovaného v prvom rade za konanie žalovaného v druhom rade, pretože v čase dopravnej nehody žalovaný v druhom rade si neplnil pracovné povinnosti, nebol na služobnej ceste. Preto súd žalobu žalobcov proti žalovanému v prvom rade zamietol.

33. V ďalšom sa súd zaberá výškou nemajetkovej ujmy ktorú si v tomto konaní žalobcovia uplatnili voči žalovanému v druhom rade v sume 25 000,- eur každý z nich, nakoľko je toho názoru, že žalobkyňa vo vzťahu k žalovaným vzniklo právo na priznanie nemajetkovej ujmy.

Do rámca vymedzeného ustanoveniami § 11 - § 13 Občianskeho zákonníka patrí právo na súkromie zahŕňajúce širokú oblasť súkromnej fyzickej osoby (najmä jej súkromného života, intímnej a rodinnej sféry, vnútorného myšlienkového, citového života). V najširšom zmysle sa toto právo týka aj života v rodine a v manželských, partnerských alebo priateľských či obdobných vzťahov. Občianskoprávna ochrana jednotlivých hodnôt osobnosti fyzickej osoby nie je obmedzená iba na hodnoty výslovne uvedené v zákone. Ustanovenie § 11 Občianskeho zákonníka poukazuje na demonštratívny výpočet chránených zložiek osobnosti obsiahnutých v tomto ustanovení, popri práve na ochranu života, zdravia, občianskej cti, svojho mena a prejavov osobnej povahy sem možno zaradiť aj právo na ochranu osobnej slobody, osobného súkromia. Súčasťou súkromného života je aj život rodinný zahŕňajúci sociálne, morálne, kultúrne vzťahy medzi najbližšími príbuznými.

Ak v dôsledku trestného činu alebo iného neoprávneného zásahu došlo k usmrteniu osoby, majú osoby uvedené v § 15 Občianskeho zákonníka možnosť požadovať náhradu za nemajetkovú ujmu z titulu neoprávneného zásahu do života, telesnej integrity ich blízkej osoby. Je zároveň nepochybné, že takýmto neoprávneným zásahom došlo k neoprávnenému zásahu do ich súkromného prípadne rodinného života a preto môžu požadovať aj náhradu za utrpenú nemajetkovú ujmu do svojich osobnostných práv.

Predpokladom zodpovednosti a vzniku občiansko-právnych sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 Občianskeho zákonníka je existencia neoprávneného zásahu objektívne spôsobilého nemajetkovú ujmu vyvolať a v príčinnej súvislosti medzi takýmto zásahom a jeho protiprávnosťou. Pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch sú stanovené dve kritériá, z ktorých musí súd vychádzať a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo a teda samotná závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie konečnej výšky zadosťučinenia v peniazoch. Výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdu, pričom súd musí prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo a to jednak vo vzťahu k postihnutej osobe a jednak vo vzťahu k subjektu, ktorý neoprávnený zásah spôsobil. Aby tak bola zabezpečená požiadavka účinného primeraného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku. Súd pri určení výšky peňažnej náhrady prihliadol na nenapraviteľný následok vzniknutý v dôsledku smrti manžela a na okolnosti za ktorých došlo k usmrteniu.

34. V danej právnej veci je nesporné, že smrť manžela žalobkyne v prvom rade a otca žalovaného v druhom rade spôsobil z nedbanlivosti bez akýchkoľvek pochybností žalovaný v 2. rade, za čo bol aj právoplatne odsúdený. Žalobkyňa v 1. rade spolu so svojím manželom sa v čase pred dopravnou nehodou starala aj o svojich rodičov, pričom jej otec bol takmer 40 rokov pripútaný na invalidný vozík

pre diagnostikovanú chorobu skleróza multiplex a matke žalobkyne v 1. rade v čase pred dopravnou nehodou asi rok diagnostikovali S. chorobu. Keďže žili v spoločnej domácnosti, žalobkyňa v 1. rade za pomoci svojho nebohého manžela I.a Y.a sa starala osobne ako aj materiálne o svojich rodičov, čiže predmetnou dopravnou nehodou došlo k veľkému zásahu do rodinného života žalobkyne v prvom rade, pretože žalobkyňa v prvom rade tak prišla o finančnú ako aj osobnú podporu svojho manžela a pomoc pri starostlivosti o svojich rodičov. Takisto došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu v 2. rade, pretože nebohý I. Y. bol jeho otcom a zahynul práve v deň keď mal žalobca v 2. rade maturitu. Okrem toho žalobkyňa v 1. rade spolu so svojim manželom mali ku dňu jeho smrti hypotekárny úver vo výške 26.950,14 eur, pričom po smrti manžela zostala celá starostlivosť o rodičov, ako aj o finančné zabezpečenie rodiny na pleciach žalobkyne v 1. rade.

Žalobca v druhom rade vo svojej výpovedi uviedol, že jeho rodičia žili v usporiadanom manželstve, kde zodpovedne pristupovali k jeho výchove. Otec bol veľkou fyzickou, psychickou, osobnostnou ako aj finančnou podporou. Podporoval ho nielen pri plnení školských povinností, ale aj v rozvíjaní športových aktivít, spoznávaní prírody a pod.. V dôsledku smrti jeho otca došlo k nenávratnej deštrukcii rodiny. Dopravná nehoda sa stala v čase, keď sa mal pripravovať na maturitné skúšky a prežívať posledné dni na strednej škole. Otec zomrel v deň jeho maturitnej skúšky. Otec s ním každú stredu chodil do Košíc kde sa pripravoval na maturitné skúšky a na prijímacie pohovory na vysokú školu sa nedožil radosti keď jeho syn zmaturoval a on mu nemohol vyjadriť vďačnosť za jeho podporu. Na vysokú školu bol prijatý, ale jeho štúdium bolo ovplyvnené starostlivosťou o členov rodiny, následne úmrtím dedka, ktorý zomrel dva roky po dopravnej nehode. Mama sa stala jedinou živiteľkou rodiny, starostlivosť počas jej práce bola zabezpečená opatrovatelkou a po zvyšný čas sa o členov rodiny starali oni dvaja. Žalovaný v druhom rade ich nikdy neprišiel navštíviť, nemal odvahu sa ani ospravedlniť za svoj čin, nikdy sa nespýtal, či nejako nemôže pomôcť.

Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že ich vzájomný vzťah bol založený na vzájomnom porozumení. Starali sa jeden o druhého, stáli pri sebe v úspechoch aj neúspechoch a boli na seba pyšní keď sa im darilo. Vzájomne prechovávali úctu, dôveru a vernosť. Obaja začali podnikáť, manžel v drevovýrobe a ona v audítorskej praxi. Žili v harmonickom manželstve. Okrem bežných povinností mali povinnosti aj voči jej rodičom, pretože otec bol od roku 1974 bezvládný z dôvodu choroby skleróza multiplex a mame diagnostikovali S. chorobu. Obaja boli odkázaní na jej pomoc ako jedinej dcéry a pomoc jej rodiny. Aj napriek chorobám v jej rodine prevládala radosť zo života. Vzájomná úcta, dôvera a podpora všetkých členov rodiny vytvárali nádherné, láskyplné citové vzťahy v rámci štvorgeneračnej rodiny, ktorá žila pod jednou strechou. Po dopravnej nehode sa dozvedela, že jej manžela previezli do Košíc, otca do Vranova nad Topľou a mamu do Prešova. Pre ňu nastalo peklo, kedy dennodenne všetkých navštevoval. Matku po troch dňoch zobrala domov z dôvodu nedostatočnej zdravotnej starostlivosti. To všetko s ňou prežíval aj syn, ktorý mal práve prežívať posledné dni na strednej škole. Manžel zomrel práve v deň maturitnej skúšky syna. Netreba nikomu hovoriť, akú traumou obaja v ten deň prežili. V deň keď sa mali tešiť z úspechu syna, riešili pohreb jeho otca. Vo veku 38 rokov sa stala vdovou. Došlo k nenávratnej a definitívnej deštrukcii jej rodiny. Veľkosť smútku a zúfalstva vie pochopiť len človek, ktorý niečo také zažil. Doma jej chýbal manžel, na pracovisku jej chýbal manžel. Musela sa postarať o ďalší vývoj dieťaťa, zabezpečiť chod domácnosti, zdravotnú a sociálnu starostlivosť dorážaných rodičov, živobytie všetkých členov domácnosti, splatiť hypotéku. Do dvoch rokov zomrel jej otec, následkom prežitej havária. Mama prestala komunikovať a jej stav sa rapídne zhoršil. Stala sa ležiacou pacientkou. Syn úspešne ukončil vysokoškolské štúdium, avšak jeho štúdium bolo ovplyvnené pomocou v domácnosti aj na pracovisku. Znalec dňa 4.2.2015 predložil súdu znalecký posudok č. XX/XXXX, že odpovede na položenú otázku u žalobkyne v prvom rade boli sťažené tým, že menovaná nikdy nebola doposiaľ psychiatricky vyšetrovaná. Anamnesticky u menovanej zistil prejavy ťažkej reaktívnej depresie, ktorá presiahla rámec bežnej smútkovej reakcie, predovšetkým z dôvodu náhle, neočakávanej tragickej straty, o to výraznejšie, že jej manželstvo bolo vyrovnané a harmonické. Aktuálne máva ľahšie krátkodobejšie reziduálne depresívne prejavy situačného rázu (napr. keď je nejaké výročie spojené s jej manželom), kedy pociťuje krátkodobé depresívne prejavy napr. plač, smútok, tieto ťažkosti nemajú charakter poruchy ako ťakej a nemajú dopad na obmedzenie vo fungovaní v praktickom živote, trvalé následky nepozoruje. U žalobcu v druhom rade znalec uviedol, že strata otca zasiahla menovaného vo veľmi citlivom období, kedy jeho osobnosť bola vo vývoji a o to ťažšie sa vyrovnával so stratou opory, ktorou mu otec bol. Po úmrtí otca sa u neho rozvinuli prejavy Adaptačnej poruchy s protrahovanou depresívnou symptomatológiou, ktorá sa rozvinula na báze osobnosti, ktorá je senzitívna, s nižšou frustračnou toleranciou, s intenzívnym vnútorným prežívaním, s predĺženou adaptačnou fázou. Najintenzívnejšie prejavy vnímal menovaný asi do septembra 2008, potom nastúpil na vysokú školu, kde nebol vystavený následkom, ktoré súviseli s úmrtím otca a riešením nejakých problémov s tým spojených. Jej reziduálne prejavy v miernej forme

sú prítomné aj v súčasnosti, sú zvýraznené pri expozícii záťaží, situačne a reaktívne pri zmienkach o nebohom otcovi, nemajú však dopad na obmedzenia vo fungovaní v praktickom živote, trvalé následky nepozoruje.

Súd má preto za to, že konaním žalovaného v 2. rade došlo k zásahu do osobnostných práv žalobkyne tým, že bol narušený jej rodinný život, kedy dopravnou nehodou bola rodina žalobcov postihnutá jednak finančne a jednak citovo, osobne, pretože nebohý I. Y. poskytoval svojej manželke, teda žalobkyni v 1. rade, nevyhnutnú pomoc pri starostlivosti o jej rodičov, ktorí trpeli závažnými zdravotnými ochoreniami. Súd má za to, že žalovaný v 2. rade zasiahol do osobnostnej sféry oboch žalobcov, pretože žalobca v 2. rade prišiel o svojho otca práve v čase maturít, v čase dospelosti, kedy vlastne najviac potreboval oporu svojho otca.

35. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá žalobcom vznikla, môže prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu, uvedené je napokon aj jeho zmyslom. Je nepochybné, že nečakaným, šokujúcim úmrtím manžela žalobkyne v prvom rade a otca žalobcu v druhom rade došlo k závažnému zásahu do práva na ochranu osobnosti spočívajúcu v obmedzení ich súkromného a rodinného života. Smrťou manžela a otca žalobcov bola narušená celistvosť rodiny. Následky tohto činu sú trvale neodstrániteľné a ochudobnenie v citovej oblasti je nenapraviteľné. Už samotná ujma - smrť sama osebe odôvodňuje priznanie finančného zadosťučinenia a je nepochybné, že presný finančný ekvivalent za ľudský život nie je možné určiť. Rovnako možno skonštatovať, že vykonávanie dokazovania ohľadne následkov, ktoré spôsobili smrť blízkeho a milovaného človeka je nadbytočné, pretože bez akýchkoľvek pochyb, že už samotným úmrtím došlo k tak závažnému zásahu do práv na ochranu osobnosti život.

36. Súd opätovne poukazuje, že účasťou práva na ochranu súkromia chráneného ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, je rodinný život spočívajúci v udržiavaní a rozvíjaní vzájomných citových, morálnych a sociálnych väzieb medzi najbližšími osobami, a konanie, ktoré spôsobilo násilné pretrhnutie týchto väzieb stratou člena rodiny, je konaním nesúcim znaky neoprávneného zásahu do chránených osobnostných práv pozostalých členov rodiny. Toto konštatovanie vyplýva z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V rozsudku z 27.10.2010 sp. zn. 1Cdo/77/2009 Najvyšší súd Slovenskej republiky za správny označil záver súdov nižších stupňov, že do osobnostných práv oprávnených osôb bolo zasiahnuté zavinením dopravnej nehody, pri ktorej zahynul ich blízky príbuzný. V rozsudku zo 17.02.2011 sp. zn. 5Cdo/265/2009 Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že „ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. práva na rodinný život môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplňať jeho citové potreby, t.j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) sféra. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločenstva (vzťahu) s blízkou osobou“. Na inom mieste odôvodnenia tohto rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že „zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby, spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti“. Existencia neoprávneného zásahu do práva na súkromie a rodinný život, ktorý bol spôsobený usmrtením blízkeho rodinného príslušníka pri dopravnej nehode, konštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí z 20.04.2011 sp. zn. 4Cdo/168/2009. V rozsudku z 27.11.2012 sp. zn. 2Cdo/194/2011 Najvyšší súd Slovenskej republiky, i keď primárne riešiac otázku premlčania práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, konštatoval, že zavineným usmrtením chodca pri dopravnej nehode bolo zasiahnuté do práva na súkromie a rodinný život jeho blízkej príbuznej.

37. Súd zohľadniac všetky uvedené skutočnosti dospel k záveru, že za takejto situácie žalobcami požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 25 000,- eur pre každého z nich zodpovedá závažnosti vzniknutej ujmy a okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo. Preto súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

38. Pokiaľ sa jedná o primeranosť výšky priznanej nemajetkovej ujmy, súd poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/228/2012 zo dňa 26.09.2011, sp. zn.

3Cdo/18/2016 zo dňa 22.06.2016, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/465/2014 zo dňa 30.07.2015, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 9Co/423/2012 zo dňa 25.02.2013.

39. Žalovaný v 2. rade v podanom odvolaní navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu proti žalovanému v 2. rade G. K.ovi v celom rozsahu zamietne.

40. Podľa názoru odvolateľa rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

41. Odvolací súd už vo svojom skoršom rozhodnutí zo dňa 27.06.2013 pod sp. zn. 10C/38/2012 vytkol súdu prvej inštancie vady konania, ktoré sa týkali toho, že tento súd nevedel správne posúdiť a rozhodnúť, že koľko a v akom rozsahu majú plniť žalovaní vo vzťahu k žalobcom, čo sa týka priznania sumy 50 000 eur obidvom žalobcom, alebo inak. Ďalej bolo vytknuté súdu prvej inštancie, že v nedostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie. Tiež odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie nezistil mieru závažnosti zodpovednosti, nevyhodnotil závažnosti zásahu a neodôvodnil, akou úlohou dospel k tomu, že finančné ohodnotenie neoprávneného majetkového prospechu ako zásahu do súkromia žalobcov je ocenené práve sumou 20 000 eur pre každého žalobcu.

42. Žalovaný v 2. rade má za to, že súd prvej inštancie právny názor odvolacieho súdu nerešpektoval a nedokázal sa s tým vysporiadať.

43. V rámci svojej procesnej obrany poukazuje na to, že dňa 04.05.2008 vykonával služobnú cestu za účelom prepravy osôb do Českej republiky. Nespochybniteľnou skutočnosťou je to, že z výsluchu žalovaného pred vyšetrovateľom PZ k dopravnej nehode na Polícii dňa 10.10.2008 vyplýva, že uvedeného dňa išiel na služobnom motorovom vozidle a bola to služobná jazda, pričom od zamestnávateľa mal výslovné povolenie na jazdy po celom území Slovenskej republiky a Českej republiky.

44. Preto zákonne z toho vyplýva, že preukázateľne sa jednalo o služobnú cestu, ktorá sa nevyhnutne považuje za výkon pracovných úloh zamestnanca.

45. Ďalej to bolo preukázané žalovaným v 1. rade jeho výpisom z jász motorového vozidla, podľa ktorého jazda uvedeným motorovým vozidlom bola uskutočnená dňa 09.05.2008, bola vykázaná ako služobná jazda.“

46. Právny zástupca žalobcov netrval na výsluchu Ing. E. D., pretože uvedenú skutočnosť považoval za nespornú a dostatočne preukázanú. Žalobcovia a žalovaný v 1. rade sa teda v konaní pred súdom zhodli na tom, že predmetná jazda bola služobná jazda.

47. Ďalej odvolateľ poukazuje na to, že absolvoval nespočetne veľa jász po Českej republike a Slovenskej republike, lebo mimo jeho povinnosti mal na starosti aj nábor nových zamestnancov. To sa udialo tým, že bral nových zamestnancov z okolia Humenného, Prešova, Popradu, Spišskej Novej Vsi. Všetky cesty boli služobnými cestami, čo bolo potvrdené výpisom jász a písomným vyjadrením zo dňa 05.09.2011, kde riaditeľ Ing. E. D. to potvrdil svojim podpisom a potvrdil to aj právny zástupca v tom čase, ktorý zastupoval žalovaného v 1. rade. Následne netrval na výsluchu uvedeného riaditeľa, pretože túto skutočnosť považoval za nespornú a dostatočne preukázanú. V súdnom spise daného prípadu sa nachádzajú všetky písomnosti žalovaným v 2. rade uvedenými.

48. V ďalšej časti odvolania žalovaný v 2. rade poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 18.07.2018 sp. zn. 25Co/103/2018, rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 27.02.2013 pod sp. zn. 3C/27/2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov zo dňa 23.01.2014 sp. zn. 14Co/71/2013 a má za to, že všetky skutočnosti a okolnosti obidvoch právnych vecí sú vo všetkých smeroch rovnaké a nespochybniteľné.

49. Vzhľadom na ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka nie je daná zodpovednosť žalovaného v 2. rade, pretože v jeho prípade išlo o plnenie pracovných povinností a takto v tomto konaní žalovaný v 2. rade nie je pasívne legitimovaný. Súd na to žiadnym spôsobom nereagoval a so skutočnosťami a okolnosťami obidvoch právnych vecí sa nedokázal vysporiadať.

50. Ako žalovaný v 2. rade veľmi ľutuje, že žalobcovia stratili svojho blízkeho manžela, resp. otca a žalovaný v 2. rade je tiež poznačený z tejto nehody psychicky na celý život. Na druhej strane poukazuje na to, že podľa jeho názoru žalobcovia nepreukázali svoje tvrdenia o duševnom utrpení presvedčivými dôkazmi.

51. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 2. rade uviedli, že zastávajú názor, že rozsudok je vecne správny, konajúci súd v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie, dostatočne zistil skutkový stav a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil.

52. Pokiaľ žalovaný v 2. rade tvrdí, že žalobcovia presvedčivým spôsobom nepreukázali tvrdenie o duševnom utrpení, s týmto argumentom nemožno súhlasiť.

53. Za účelom preukázania svojich tvrdení vzťahujúcich sa k duševnému utrpeniu, ktoré jednoznačne vyplývali z ich vyjadrení, z výsluchov svedkov a z predložených lekárskeho posudkov, predložili aj znalecký posudok č. XXX/XXX5 vypracovaný znalcom MUDr. S. G., z ktorého vyplývajú závery, na podklade ktorých nemožno mať pochybnosti o existencii, povahe, resp. následkoch duševného utrpenia u žalobcov v dôsledku straty veľmi blízkej osoby. Žalobcom preto nie je zrejmé, aký ďalší dôkaz mali v konaní predložiť, aby tak podľa žalovaného v 2. rade „presvedčivo“ preukázali svoje tvrdenia o duševnom utrpení.

54. Súd prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaný v 2. rade síce bol zamestnancom žalovaného v 1. rade, avšak k dopravnej nehode nedošlo pri plnení pracovných úloh, resp. v súvislosti s nimi, ale pri ceste žalovaného v 2. rade do práce. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie neklasifikoval danú jazdu ako služobnú cestu a preto nie sú okolnosti a skutočnosti prípadov, na ktoré žalovaný v 2. rade v odvolaní poukazuje rovnaké.

55. Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 C.s.p. preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalovaného v 2. rade nie je opodstatnené.

56. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

57. K odvolacím námietkam žalovaného v 2. rade sa žiada uviesť nasledovné.

58. Prvou a základnou odvolacou námietkou žalovaného v 2. rade je námietka, že vzhľadom na ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka nie je daná zodpovednosť žalovaného v 2. rade, pretože v jeho prípade išlo o plnenie pracovných povinností.

59. V súvislosti s uvedenou odvolacou námietkou poukázal na to, že absolvoval nespočetne veľa jász po Českej republike a Slovenskej republike, lebo mimo svojich povinností mal na starosti aj nábor nových zamestnancov. To sa udialo tým, že bral nových zamestnancov z okolia Humenného, Prešova, Popradu, Spišskej Novej Vsi. Všetky cesty boli služobnými cestami, čo bolo potvrdené výpisom jász a písomným vyjadrením zo dňa 05.09.2011 riaditeľa Ing. E. D..

60. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia prijal jednoznačné stanovisko, že v čase dopravnej nehody žalovaný v 2. rade si neplnil pracovné povinnosti, nebol na služobnej ceste, pričom cesta do zamestnania a späť nie je pracovnou cestou.

61. Žalovaný v 2. rade v podanom odvolaní ani netvrdil, že v čase dopravnej nehody vykonával nábor nových zamestnancov a jeho úlohou bolo ich dopraviť do Brna, ktoré podľa výpisu z knihy jász bolo cieľom cesty žalovaného v 2. rade.

62. Ak teda súd prvej inštancie vyhodnotil uvedený dôkaz, že cesta z Humenného, ktoré je bydliskom žalovaného v 2. rade do Brna, ktoré v tom čase bolo podľa pracovnej zmluvy (č.l. 108) miestom výkonu práce ako cestu do zamestnania, nemožno tomuto záveru súdu prvej inštancie nič vyčítať.

63. Treba tiež zvýrazniť tú skutočnosť, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 20.06.2018 predbežne uviedol, že považuje nárok žalobcov v 1. a 2. rade voči žalovanému v 2. rade za dôvodný. Za sporné v tomto konaní považuje posúdenie, či v danom prípade išlo o služobnú cestu alebo nie.

64. Právny zástupca žalovaného v 2. rade následne uviedol, že nemá ďalšie návrhy na dokazovanie. Rovnaké stanovisko zaujal aj na pojednávaní dňa 16.01.2019 a pojednávaní dňa 13.02.2019.

65. S hodnotením dôkazov, ktoré boli predukované pred súdom prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje.

66. Treba prisvedčiť žalobcom, že z námietok žalovaného v 2. rade nie je zrejmé, aký ďalší dôkaz v konaní mali predložiť, aby podľa žalovaného v 2. rade „presvedčivo“ preukázali svoje tvrdenia o duševnom utrpení.

67. Keďže uvedenú námietku odvolateľ nekonkretizoval, nemožno sa k nej vyjadriť ani zo strany odvolacieho súdu.

68. Rovnako treba uviesť, že súd prvej inštancie v bodoch 35., 36., 37., 38. a 39. sa náležitým spôsobom vypořiadal s výškou nemajetkovej ujmy, preto ani na námietku, že súd prvej inštancie nerešpektoval a neriadil sa skorším rozhodnutím odvolacieho súdu v tomto smere nemožno prihladať.

69. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 C.s.p. rozsudok s výnimkou výroku, ktorým súd žalobu žalobcov proti žalovanému v 1. rade zamietol a výroku o trovách konania medzi žalobcami a žalovaným v 1. rade ako vecne správny potvrdil.

70. Zároveň v odvolacom konaní úspešným žalobcom vo vzťahu k žalovanému v 2. rade bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu v súlade s ust. § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p., pričom o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie.

71. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 C.s.p. v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).